

De ware genade van God waarin gij staat

God is ons geopenbaard als 'de God van alle genade' en de positie waarin wij gesteld zijn, is die van te 'smaken dat de Heer goedertieren is' (1 Petr. 5:10; 2:3). Hoe moeilijk valt het ons soms te geloven dat de Heer genadig is. Het natuurlijke gevoel van ons hart is: 'Ik weet dat u een hard mens bent' (verg. (Matth. 25:24)). Van nature missen wij allen het begrip van de genade van God.

Soms wordt er gedacht dat genade wil zeggen dat God de zonde niet in aanmerking neemt. Maar nee, de genade vóóronderstelt dat de zonde zo afschuwelijk slecht is, dat God haar niet dulden kan. Als het in de macht van de mensen lag, na onrechtvaardig en boos geweest te zijn, zijn wegen te veranderen en zichzelf te verbeteren, zodat hij voor God bestaan kon, dan was er geen behoefte aan genade. Het feit zelf dat de Heer genadig is, bewijst dat de zonde iets is wat zo slecht is, dat, nu de mens een zondaar is, zijn toestand geheel verdorven en hopeloos is, en alleen vrije genade hem helpen en zijn nood vervullen kan.

Wij moeten leren wat God voor ons is, niet uit onze eigen gedachten, maar uit hetgeen Hij Zelf geopenbaard heeft, dat Hij namelijk 'de God van alle genade' is. Op het ogenblik wanneer ik begrijp dat ik een zondig mens ben en dat alleen God, Die weet hoever mijn zonde zich uitstreckte en hoe hatelijk die zonde was, tot mij kwam, versta ik wat genade is. Het geloof laat mij zien dat God groter is dan mijn zonde en dat niet mijn zonde groter is dan God.

De Heer van Wie ik weet dat Hij Zijn leven voor mij heeft afgelegd, is dezelfde Heer met Wie ik elke dag van mijn leven te maken heb en al Zijn handelingen met mij gaan uit van hetzelfde beginsel van genade. Het grote geheim om te groeien is op te zien tot de Heer als de genadige God. Hoe fijn, hoe bemoedigend is het te weten dat de Heer Jezus op dit ogenblik dezelfde liefde tegenover mij voelt als toen Hij voor mij stierf aan het kruis.

Dit is een waarheid die door ons toegepast behoort te worden in de meest gewone alledaagse omstandigheden van het leven. Veronderstel bijvoorbeeld dat ik bij mijzelf een boos humeur ontdek, dat ik moeilijk kan overwinnen; laat ik het dan brengen tot de Heer Jezus en er gaat kracht van Hem uit, zoveel als ik nodig heb. Het geloof moet dan op Hem gericht worden, niet op mijn eigen pogen, want dat is altijd ontoereikend. De bron van ware kracht ligt in het bewustzijn dat de Heer genadig is. De natuurlijke mens in ons gelooft nooit dat de Heer Jezus de enige Bron van kracht en van alle zegen is.

Veronderstel dat ik geen werkelijke gemeenschap met de Heer meer geniet, dan zegt het natuurlijke hart: 'Ik moet de oorzaak hiervan verbeteren, voordat ik tot Hem komen kan'. Maar Hij is genadig, en als ik dit weet, moet ik onmiddellijk tot Hem terugkeren, juist zoals ik ben, en daarna mag ik mijzelf diep voor Hem verootmoedigen. Het is alleen in Hem en door Hem, dat wij zullen vinden wat ons zal herstellen. Verootmoediging in Zijn tegenwoordigheid is de enige ware verootmoediging. Als wij voor Hem erkennen dat wij zijn juist zoals wij zijn, dan zullen wij ondervinden dat Hij ons genade in overvloed zal bewijzen. Het is de Heer Jezus Die blijvende rust schenkt aan onze harten. Het geloof denkt nooit aan hetgeen in onszelf is als grond van rust. Het ontvangt, heeft lief en begrijpt wat God geopenbaard heeft en wat Gods gedachten zijn aangaande de Heer Jezus, in Wie God Zelf Zijn rust heeft. Als wij de Heer Jezus kennen als een Schat voor onze ziel, als oog en hart met Hem vervuld zijn, dan is het onmogelijk ingenomen te worden met de ijdelheid en de zonde om ons heen. Daardoor hebben wij ook kracht tegen de zonde en het bederf van ons eigen hart. Wat ik in mijzelf zie, biedt geen enkele ware rust. En dan zal niet het bezig zijn met mijn eigen denkbeelden mij tot verootmoediging brengen. Daartoe kom ik

alleen door te denken aan de Heer Jezus en het zien op de uitnemendheid die in Hem is. Het is goed afgedaan te hebben met onszelf en vervuld te zijn met de Heer Jezus. Wij hebben het recht onszelf en onze zonden te vergeten; wij hebben het recht alles te vergeten, behalve de Heer Jezus.

Er is niets zo moeilijk voor onze harten als te blijven in het gevoel van genade, praktisch het bewustzijn te bewaren dat wij niet onder de wet zijn maar onder de genade. Het is door genade dat het hart 'bevestigd' wordt. Maar dan is niets zwaarder voor ons dan werkelijk de volheid van de genade te begrijpen, die 'genade van God waarin wij staan' (Rom. 5:2; 1 Petr. 5:12), en te wandelen in de kracht en het genot daarvan. Het is alleen in de tegenwoordigheid van God dat wij haar kunnen kennen en het is ons voorrecht in die tegenwoordigheid te zijn. Zodra wij uit de tegenwoordigheid van God raken, zullen onze eigen gedachten binnen in ons gaan werken. Deze eigen gedachten kunnen zich nooit verheffen tot de hoogte van de gedachten van God over ons, tot de hoogte van de genade van God.

Het allerminste wat ik te verwachten had, was reine, vrije genade, was 'de genade van God'. Alleen in gemeenschap met Hem zijn wij in staat alles te beoordelen volgens Zijn genade. Het is onmogelijk, wanneer wij blijven in het gevoel van Gods tegenwoordigheid, dat iets, wat het ook zijn mag, zelfs de toestand van de Gemeente, ons zou schokken. Want wij rekenen op God en dan wordt alles in verband gebracht met de werking van Zijn genade. Het hebben van zeer eenvoudige denkbeelden omtrent de genade is de ware bron van onze kracht als Christenen en het blijven voor God in het bewustzijn van de genade is het hele geheim van heiligheid, vrede en gemoedsrust.

De genade van God is zó onbeperkt, zó vol, zó volmaakt, dat als wij voor een ogenblik uit de tegenwoordigheid van God raken, wij het ware bewustzijn van de genade missen en geen kracht hebben om haar te bevatten. Als wij zien op de eenvoudige werkelijkheid van wat de genade is, dan is zij onbegrensd, zonder perken. Wij mogen zijn wat wij zijn (en het is niet mogelijk slechter te wezen dan wij zijn) – ondanks dit alles: hetgeen God is jegens ons, is Liefde. Noch onze vreugde, noch onze vrede hangt af van wat wij zijn voor God, maar van wat Hij is voor ons, en dat is: genade.

Genade vóóronderstelt al de zonde en boosheid die in ons is, en bestaat in de openbaring dat door de Heer Jezus al die zonde en boosheid is weggedaan. Eén enkele zonde is afgrijselijker voor God dan duizend zonden, ja, dan al de zonden van de wereld zijn voor ons. Toch behaagt het God met de volledigste kennis van wat wij zijn, jegens ons niets anders te zijn dan Liefde.

In Romeinen 7 wordt de toestand beschreven van iemand die levend gemaakt is, maar van wie het gehele stelsel van redeneringen het eigen ik tot middelpunt heeft... hij houdt geen rekening met de genade, met het eenvoudige feit dat – hoe zijn toestand ook is, laat hem zo slecht zijn als hij kan – God Liefde is en alleen Liefde tot hem. In plaats van op God te zien, is het alles: 'Ik', 'Ik', 'Ik'. Het geloof ziet op God, zoals Hij Zich geopenbaard heeft in genade. Mag ik u vragen: 'Is het eigen ik of mijn toestand het voorwerp van het geloof?' Nee, het geloof maakt nooit wat in mijn hart is, tot onderwerp, maar Gods openbaring van Zichzelf in genade.

De genade heeft betrekking op dat wat God is en niet op het-geen wij zijn, uitgenomen echter dat juist de grootheid van onze zonden slechts de uitgebreidheid van 'de genade van God' verheerlijkt. Tegelijkertijd moeten wij ons herinneren dat het doel, de noodzakelijke uitwerking van de genade is om onze zielen in gemeenschap te brengen met God, ons te heiligen door ons tot de kennis van God te voeren en tot het liefhebben van Hem. Daarom is de kennis van de genade de ware bron van heiligmaking.

De overwinning van de genade wordt hierin gezien dat, toen de vijandschap van de mensen de Heer Jezus van de aarde had verworpen, Gods liefde door middel van diezelfde handeling verlossing had aangebracht, en tussenbeide getreden was om verzoening te doen voor de zonde van degenen die Hem

hadden verworpen. In de volledigste ontwikkeling van de zonden van de mensen ziet het geloof de meest volkomen ontvouwing van Gods genade. Ik geef de genade niet de juiste plaats als ik twijfel of aarzeling heb omtrent Gods liefde. Ik zal dan waarschijnlijk zeggen: 'Ik ben ongelukkig, omdat ik niet ben wat ik zou wensen te zijn'.

Als wij twifelen aan Gods liefde, dan geven wij God niet de juiste plaats als 'de God van alle genade'. Naar de mate wij de grootheid van Zijn genade beseffen, zullen wij ons meer bewust worden van de geringheid van wie wijzelf zijn. Als ons hart vervuld is met de geweldige genade aan ons bewezen, dan zal het bezig zijn met het eigen 'ik' ware verootmoediging tot gevolg hebben. Tegelijk zal ook de aanbidding in onze harten opstijgen voor Wie déze God is. Als echter verdriet en teleurstelling ons hart vullen is de oorzaak vaak dat wij ons bezig hebben gehouden met het eigen 'ik'.

Het is beter te denken aan dat wat God is, dan aan hetgeen wij zijn. Dit zien op onszelf is in wezen niets anders dan hoogmoed, gemis aan besliste overtuiging dat wij nergens toe deugen. Zolang wij dit niet zien, richten wij nooit geheel de blik van onszelf af op God. Als wij op de Heer Jezus zien dan vergeten wij onszelf. De ware ootmoed bestaat niet zozeer in het hebben van slechte gedachten over onszelf, maar in het geheel niet denken aan onszelf. Ik ben te slecht om waard te zijn dat aan mij gedacht wordt. Wat ik nodig heb, is mijzelf te vergeten en te zien op God, Die inderdaad al mijn plannen waard is.

Als wij kunnen zeggen 'dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont' (Rom. 7:18), dan hebben wij juist lang genoeg over onszelf gedacht. Laten we voortaan denken aan Hem Die over ons gedachten ten goede en niet ten kwade heeft gehad, lang voordat wij enige gedachte over onszelf hadden gemaakt. Laten we zien wat Zijn gedachten van genade over ons zijn en de woorden van het geloof tot de onze maken. 'Als God voor ons is, wie zal tegen ons zijn?' (Rom. 8:31).

J.N. Darby